

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi có một cha bạn cùng lớp, cùng tuổi nhưng đời sống ơn gọi lặn độn hơn tôi. Bị bắt đi tù khi đang giúp ở giáo xứ Đài Đức Mẹ Tân Hiệp, Rạch Giá. Sau khi ra tù rồi thì lại phải bỏ tu trở về nhà sống với ba má ở thành phố Cà mau. Rồi đi học nghề thuốc đông y và tính lập gia đình nhưng dự định bất thành vì Chúa có một chương trình khác cho ông bạn nghệ sĩ của tôi. Sau một thời gian phụ giúp cha xứ giáo xứ Bảo Lộc, Cà mau. Cha xứ thấy phục vụ nhiệt thành nên giới thiệu với Đức Cha Giáo Phận Cần Thơ nên được ngài nhận vào địa phận và cho nhập Đại Chung Viện Cái Răng. Khi vào chủng viện thì phải học cùng lớp với những thầy đáng tuổi học trò của mình và chính mình cũng trở thành học trò của ông cha bạn cùng lớp xưa. Khi chịu chức linh mục thì cha mới vừa tròn 50 tuổi.

Tôi nhắc đến ông cha bạn này vì hiện nay cha này đang coi sóc một họ đạo chu vi rộng 70 cây số vùng Năm Căn, Cà Mau. Phương tiện di chuyển chính là xuồng máy. Nhà xứ nằm tại Kinh Nước Lên. Sở dĩ nó có tên này là vì con kinh đào đó gần biên, khi nước ròng thì nó cạn hết nước nên ghe thuyền không thể di chuyển được, chỉ khi nước lên thì ghe thuyền mới qua lại được. Tuy vậy con kinh này còn có đường đi, và có được một hai cây cầu để người hai bên bờ qua lại với nhau khi con kinh cạn nước. Nhưng có vài con kinh nằm ở vùng gọi là vùng 5 không tức là : *không đường, không trường, không trạm y tế, không nhà thờ, không điện*. Vì không có phương tiện giao thông thuận lợi nên không có trường cho trẻ em học, không có trạm xá để giúp các bệnh nhân nên đôi khi chỉ nhiễm bệnh thông thường cũng có thể dẫn đến tử vong. Và dĩ nhiên như thế thì những nơi này làm gì có nhà thờ. Chính vì thế, ngoài việc phải lo mục vụ và những nhu cầu tinh thần cho giáo dân ở rải rác trong chu vi của giáo xứ, cha bạn tôi còn phải lo kiếm học bổng để giúp các em có cơ hội đến trường, và lo gạo cho những gia đình nghèo thiếu ăn kinh niên.

Công việc của ông cha bạn của tôi rất giống với hoàn cảnh của các tông đồ trong bài Phúc Âm tuần này. Dân chúng đói khát cả tinh thần lẫn vật chất nên sau khi rao giảng cho họ Chúa Giêsu còn nói với các tông đồ cho họ ăn nữa : « *Các con hãy cho họ ăn đi* ».

Chúng ta đang sống trong một quốc gia có đầy đủ mọi phương tiện vật chất cũng như tinh thần nên đôi khi chúng ta quên rằng hai phần ba dân số địa cầu sống trong nghèo đói. Có những đứa trẻ không hề biết đến cuốn tập, cây viết là gì. Có những người tối đi ngủ với chiếc bụng rỗng nên không thể chợp mắt được. Do đó, Chúa cũng đang nói với chúng ta như đã nói với các tông đồ xưa « *Các con hãy cho họ ăn đi* ».

Phép lạ hóa bánh ra nhiều được cả bốn thánh ký ghi lại, tuy có khác về cách kể chuyện, nhưng nội dung đều giống nhau là Chúa đã nhân 5 chiếc bánh và 2 con cá thành nhiều để nuôi năm ngàn người. Ý nghĩa chính của phép lạ này là hình bóng của Bí Tích Thánh Thể Chúa sẽ thiết lập sau này. Nhưng chúng ta cũng có thể cắt nghĩa theo một hoàn cảnh đời thường là Chúa đã biến những con người ích kỷ chỉ biết nghĩ đến mình thành những người biết san sẻ cho người khác. Theo ông William Barclay, dân chúng đi nghe Chúa Giêsu giảng có thể họ có mang theo thực phẩm với họ vì ngày xưa không có hàng quán dọc đường như bây giờ, hơn nữa Chúa Giêsu và các môn đệ đang đến một nơi vắng vẻ để nghỉ ngơi nhưng dân chúng vì ái mộ Chúa đã đón đường đến trước vì thế chỗ đó chắc chắn không bán thức ăn và như vậy có thể có nhiều người mang lương thực theo dự phòng. Nhưng khi chiều đến, dù đói meo không một ai dám bỏ ra ăn vì sợ phải chia phần của mình cho người khác. Do đó, khi thấy các tông đồ mang thức ăn của họ ra chia cho người khác thì dân chúng cũng mở lòng và mở bao đồ ăn của mình ra để chia sẻ cho nhau. Cuối cùng thì ai cũng ăn no mà lại còn dư ra mười hai thúng bánh vụn. (William Barclay, The Daily Study Bible, Gospel of Luke, Revised Edition 1975, Tr.117)

Thế giới còn nhiều người đói ăn chỉ vì người ta ích kỷ không biết san sẻ cho nhau. Nên Chúa vẫn luôn nhắc nhở các môn đệ của Ngài là « *Các con hãy cho họ ăn đi* ».

Hãy biết mở lòng ra vì khi chúng ta đóng góp phần của mình một chút thôi, thì hành động quảng đại đó cũng sẽ lay động được lòng từ tâm của nhiều người. Khi chỉ nghĩ đến mình, thì thế giới chúng ta sẽ trở nên nhỏ bé và nghèo nàn, và như thế chúng ta sẽ sống trong đói khát dù chúng ta có đầy một túi tiền. Còn khi chúng ta biết nghĩ đến người khác thì cuộc sống sẽ trở nên giàu có, phong phú vì chỉ cần mỗi người cho nhau một chút thì chúng ta ai cũng sẽ dư dả chẳng những của cải vật chất mà còn sung túc giàu có về tinh thần nữa.

Phép lạ hóa bánh ra nhiều sẽ xảy ra mỗi ngày nếu chúng ta thực hành điều Chúa dạy « *Các con hãy cho họ ăn đi* » khi mở lòng và hầu bao của mình ra để san sẻ cho nhau.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh